A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített második tanács)

2024. október 2.*

„Verseny – Kartellek – A fémcsomagolások piaca – Az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító határozat – A Bizottság és a nemzeti versenyhatóságok közötti együttműködés – A vizsgálati eljárásnak a Bizottság által valamely nemzeti versenyhatóság kérésére történő megindítása – Ügyelosztási határidő – Indokolási kötelezettség – Jogos bizalom – A szubszidiaritás elve – Védelemhez való jog – Arányosság – A megfelelő ügyintézés elve – A bírság összegének vitarendezési eljárást követő újraértékelése iránti viszontkereset”

A T-587/22. sz. ügyben,

a **Crown Holdings, Inc**. (székhelye: Yardley, Pennsylvania [Egyesült Államok]),

a **Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH** (székhelye: Seesen [Németország])

(képviselik őket: A. Burnside, C. Graf York von Wartenburg, A. Kidane és D. Strohl ügyvédek)

felperesek

az **Európai Bizottság** (képviselik: B. Ernst, A. Keidel és L. Wildpanner, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: J. Möller és R. Kanitz, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács),

tagjai: A. Marcoulli elnök, J. Schwarcz, V. Tomljenović, R. Norkus (előadó) és W. Valasidis bírák,

hivatalvezető: I. Kurme tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. március 20-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet[1]

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetükkel a felperesek, a Crown Holdings, Inc. és a Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH az EUMSZ 101. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.40.522 – „fémcsomagolás” ügy) 2022. július 12-én hozott C(2022) 4761 final bizottsági határozatnak (a továbbiakban: megtámadott határozat) az őket érintő részében történő megsemmisítését kérik. Az Európai Bizottság viszontkeresetében a felperesekkel szemben kiszabott bírság összegének növelését kéri.

I. A jogvita előzményei

2 A felperesek a fémcsomagolások ágazatában tevékenykedő társaságok, ideértve a fémdobozokat és fémzárókat is.

3 2015 márciusában a Bundeskartellamt (szövetségi kartellhatóság, Németország) vizsgálatot indított az ágazat több társaságával, köztük a felperesekkel szemben.

4 A szövetségi kartellhatóságnak a jelen ügy kivizsgálására irányuló kérelmét követően a Bizottság 2018. április 19-én elfogadta az AT.40522 – Pandora ügyben az eljárás megindításáról szóló C(2018) 2466 final határozatot (a továbbiakban: az eljárás megindításáról szóló határozat).

5 2018. április 25-én a felperesek engedékenység iránti kérelmet nyújtottak be a Bizottsághoz.

6 A Bizottság 2021. március 23-án felkérte az utóbbiakat és a jogsértéssel érintett másik csoportot, hogy vegyenek részt vitarendezési megbeszéléseken.

7 A 2021. október 1-jei határozattal az eljárást Németország kivételével az Európai Gazdasági Térség (EGT) valamennyi területére vonatkozóan lezárták.

8 A felperesek hivatalos vitarendezési kérelmet nyújtottak be, amelyben egyrészt elismerték a jogsértésért való felelősségüket, másrészt pedig megjelölték mely maximális bírságösszeg kiszabására számítanak, amelyet a vitarendezési eljárás keretében elfogadnának.

9 2022. május 19-én a Bizottság kifogásközlést intézett a felperesekhez, akik válaszoltak, megerősítve, hogy a Bizottság által elfogadott tények és a jogsértés jogi értékelése tükrözi vitarendezési beadványaik tartalmát, valamint hogy fenntartják elkötelezettségüket a vitarendezési eljárás folytatása iránt.

10 2022. július 12-én a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot. Többek között úgy ítélte meg, hogy a felperesek a németországi fémcsomagolási ágazatban az EUMSZ 101. cikkbe ütköző egységes és folyamatos jogsértésben vettek részt 2011. március 11. és 2014. szeptember 18. között, és 7 670 000 euró összegű bírságot szabott ki velük szemben.

[1] A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

11 Ez az összeg figyelembe veszi a felpereseknek a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2006. C 298., 17. o.) alapján nyújtott 50%-os, valamint az 1/2003/EK tanácsi rendelet 7. és 23. cikke szerint kartellügyekben hozott határozatok elfogadása érdekében folytatott vitarendezési eljárások lefolytatásáról szóló bizottsági közlemény (HL 2008. C 167., 1. o.; a továbbiakban: vitarendezési közlemény) alapján nyújtott 10%-os bírságcsökkentést.

[omissis]

III. A jogkérdésről

A. A megsemmisítés iránti kérelemről

15 Elöljáróban először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 105. cikk (1) bekezdése értelmében a Bizottság feladata, hogy biztosítsa az EUMSZ 101. és 102. cikk alkalmazását.

16 A Bizottság kötelessége tehát – az ítélkezési gyakorlat szerint – az Európai Unió versenypolitikájának meghatározása és végrehajtása (lásd: 2013. október 16-i Vivendi kontra Bizottság ítélet, T-432/10, nem tették közzé, EU:T:2013:538, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 Ezen elveknek megfelelően az [EUMSZ 101.] és [az EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) alapján a Bizottság függetlenül attól, hogy milyen módon szerez tudomást az ügyről, vagyis hogy hozzá panaszt nyújtanak-e be, vagy hivatalból jár-e el, hatáskörrel rendelkezik annak eldöntésére, hogy a magatartásoknak valamely eljárás, jogsértést megállapító határozat és korrekciós intézkedés – ideértve a bírságot is – tárgyát kell-e képezniük az általa az uniós versenypolitika keretében meghatározott prioritásoknak megfelelően. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha – mint a jelen ügyben is – a Bizottság valamely nemzeti versenyhatóság kérésére jár el az ügyben.

18 Másodszor, az 1/2003 rendelet véget vet a korábbi központosított rendszernek, és a szubszidiaritás elvének megfelelően a nemzeti versenyhatóságok nagyobb mértékű részvételét hozza létre, felhatalmazva őket e célból az uniós versenyjog alkalmazására. A rendelet rendszere a Bizottság és a tagállamok hálózatba szervezett versenyhatóságai közötti, fejlesztésre hivatott szoros együttműködésén alapul (2015. június 16-i FSL és társai kontra Bizottság ítélet, T-655/11, EU:T:2015:383, 75. pont).

19 Harmadszor, az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az uniós versenyszabályokba ütköző jogsértések feltárása és megállapítása terén megőrzi döntő szerepét, amelyet nem befolyásol az a párhuzamos hatáskör, amellyel a nemzeti versenyhatóságok az említett rendelet értelmében rendelkeznek (2011. július 13-i ThyssenKrupp Liften Ascenseurs kontra Bizottság ítélet, T-144/07, T-147/07–T-150/07 és T-154/07, EU:T:2011:364, 76. pont).

20 Az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdése alapján ugyanis, amint a Bizottság eljárást indít egy vagy több vállalkozás ellen az EUMSZ 101. cikk vagy az EUMSZ 102. cikk feltételezett megsértése miatt, a tagállamok versenyhatóságainak megszűnik az a hatásköre, hogy ugyanezen vállalkozásokkal szemben fellépjenek ugyanezen, állítólag versenyellenes magatartások miatt, amelyekre ugyanezen termék- és földrajzi piacon vagy piacokon, ugyanezen időszak vagy

időszakok folyamán került sor (2021. február 25-i Slovak Telekom ítélet, C-857/19, EU:C:2021:139, 30. pont; 2023. április 20-i Amazon.com és társai kontra Bizottság ítélet, C-815/21 P, EU:C:2023:308, 27. pont). A Bizottság megtartja az eljárás megindítására vonatkozó lehetőséget akkor is, ha valamely nemzeti hatóság már eljár az ügyben, az említett hatósággal történő egyszerű konzultáció fenntartása mellett (2007. március 8-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-339/04, EU:T:2007:80, 80. pont).

21 Negyedszer emlékeztetni kell arra, hogy a versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló bizottsági közlemény (HL 2004. C 101., 43. o.; a továbbiakban: együttműködési közlemény) 4. pontja szerint a hálózaton belüli konzultáció és információcsere a köz érdekében eljáró hatóságok közötti ügy, és annak 31. pontja szerint a közlemény nem biztosít egyéni jogot az érintett vállalkozásoknak arra, hogy az üggyel egy meghatározott hatóság foglalkozzon. Általánosabban, sem az 1/2003 rendelet, sem az említett közlemény nem keletkeztet sem jogokat, sem elvárásokat valamely vállalkozás számára a tekintetben, hogy ügyét egy adott versenyhatóság bírálja el (lásd: 2014. december 17-i Si.mobil kontra Bizottság ítélet, T-201/11, EU:T:2014:1096, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. október 14-i Amazon.com és társai kontra Bizottság végzés, T-19/21, EU:T:2021:730, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Az együttműködési közlemény 5. pontja értelmében a hálózat minden tagja szabadon eldöntheti, hogy kivizsgálja-e az ügyet, a közlemény 55. pontja pedig az 1/2003 rendelet 11. cikke (6) bekezdésének megfelelően előírja, hogy a Bizottság tájékoztatja az üggyel foglalkozó nemzeti hatóságot azon okokról, amelyek miatt az ügy átvételéről dönt.

23 Ami az ügyek versenyhatóságok közötti elosztását illeti, az együttműködési közlemény 18. pontja kimondja, hogy „[h]a az ügyek elosztásával kapcsolatos problémák merülnek fel, azokat gyorsan, főszabály szerint az [1/2003] rendelet 11. cikkének megfelelően a hálózatnak megküldött első információ időpontjától számított két hónapon belül meg kell oldani”, és „[e] határidőn belül a versenyhatóságok törekednek arra, hogy megállapodásra jussanak az esetleges ügyelosztásról, és szükség esetén a párhuzamos fellépés részletszabályairól”.

24 Az együttműködési közlemény 19. pontja a következőképpen rendelkezik:

„[…] az a versenyhatóság vagy azok a versenyhatóságok, amelyek az ügyelosztási határidő lejártakor foglalkoznak az üggyel, az eljárás befejezéséig az ügyben továbbra is eljárnak. Az ügynek az eredeti két hónapos határidőn túli elosztására csak abban az esetben kerülhet sor, ha az ügy tényállásában az eljárás során jelentős változás következett be.”

25 Végül az együttműködési közlemény 54. pontja különösen arra a helyzetre vonatkozik, amikor a Bizottság azt követően indít eljárást az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdése alapján, hogy „egy vagy több nemzeti versenyhatóság […] tájékoztatta a hálózatot arról, hogy egy adott üggyel foglalkozik”. E pont kimondja, hogy „[az] eredeti ügyelosztás időszakában”, vagyis az ugyanezen közlemény 18. pontjában említett „két hónapos indikatív határidő” alatt a Bizottság az érintett hatóságokkal folytatott konzultációt követően az említett rendelkezés alapján eljárást indíthat. Ezenkívül pontosítja, hogy „[a]z ügyelosztási szakasz után” a Bizottság főszabály szerint csak bizonyos esetekben alkalmazza ezt a rendelkezést, nevezetesen akkor, ha a hálózat tagjai ugyanabban az ügyben egymásnak ellentmondó határozatok meghozatalát tervezik (54. pont, a) alpont); ha a tagállamok az állandó ítélkezési gyakorlattal nyilvánvalóan ellentétes határozat meghozatalát tervezik (54. pont, b) alpont); ha egy vagy több tag túlzottan meghosszabbítja az eljárást (54. pont, c) alpont); az uniós versenypolitika fejlesztése érdekében, különösen, ha egynél

több tagállamban hasonló versenyjogi kérdés merül fel, vagy a hatékony alkalmazás biztosítása érdekében (54. pont, d) alpont); vagy akár az érintett nemzeti versenyhatóság vagy versenyhatóságok kifogásának hiányában is (54. pont, e) alpont).

26 A felperesek jogalapjait e tényezők alapján kell értékelni.

27 A jelen ügyben a felperesek hangsúlyozzák, hogy nem vitatják a megtámadott határozat tartalmát, amelyet a vitarendezési eljárás keretében elfogadtak. Kifejtik, hogy a keresetlevél kizárólag azokra az eljárási szabálytalanságokra vonatkozik, amelyek az ügynek a Bizottsághoz való áttételéhez és végül az említett határozat elfogadásához vezettek.

28 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek hat jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap az együttműködési közleményben megfogalmazott elvek megsértésén alapul. A második jogalap a bizalomvédelem elvének megsértésén és a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségén alapul. A harmadik jogalap a szubszidiaritás elvének megsértésén alapul. A negyedik jogalap a védelemhez való jog megsértésén alapul. Az ötödik jogalap az arányosság elvének megsértésén alapul. A hatodik jogalap a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozik.

29 Az első és a második jogalapot együtt, majd a többi jogalapot az előterjesztésük sorrendjében kell megvizsgálni.

1. Az első és második jogalapról, amely az együttműködési közlemény és a bizalomvédelem elvének megsértésén, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul

30 A felperesek lényegében először is azt állítják, hogy a Bizottságot köti az együttműködési közlemény, amely jogos bizalmat keletkeztet, másodszor pedig, hogy a Bizottság nem indokolta meg azon döntését, hogy eltért az említett közleményben előírt eredeti ügyelosztási határidőtől.

a) Azon érvelésről, miszerint a Bizottságot köti az együttműködési közlemény, amely jogos bizalmat keletkeztet

31 A felperesek érvei lényegében három részre oszthatók. Az első arra a kérdésre vonatkozik, hogy a Bizottságot köti-e az együttműködési közlemény. A második annak meghatározására irányul, hogy az említett közlemény 18. és 19. pontja jogos bizalmat keltett-e a két hónapos határidőn belüli ügyelosztást illetően, a harmadik pedig annak meghatározására irányul, hogy a jelen ügyben indokolt volt-e az e határidőtől való eltérés.

1) Az első részről, amely szerint a Bizottságot köti az együttműködési közlemény

32 A felperesek előadják, hogy az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az együttműködési közleményben kifejtettekhez hasonló magatartási szabályok elfogadásával a Bizottság korlátozza magát mérlegelési jogköre gyakorlásában, és nem térhet el szabályaitól anélkül, hogy ne tenné ki magát annak, hogy adott esetben az általános jogelvek, köztük a bizalomvédelem elvének megsértése címén felelősségre vonható.

33 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperesek érveit.

34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság szerint az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* C sorozata, annak L sorozatával ellentétben, nem a jogilag kötelező erejű aktusok közzétételére, hanem csupán az Uniót érintő tájékoztatások, ajánlások és vélemények közzétételére szolgál (2011. május 12-i Polska Telefonia Cyfrowa ítélet, C-410/09, EU:C:2011:294, 35. pont; 2012. december 13-i Expedia ítélet, C-226/11, EU:C:2012:795, 30. pont). Márpedig az európai versenyhálózat keretében elfogadott együttműködési közleményt 2004-ben az említett Hivatalos Lap C sorozatában tették közzé (2016. január 20-i DHL Express [Italy] és DHL Global Forwarding [Italy] ítélet, C-428/14, EU:C:2016:27, 34. pont).

35 Ugyanakkor az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy amikor a Bizottság magatartási szabályokat fogad el, és e szabályok közzétételével kijelenti, hogy ezentúl alkalmazni fogja e szabályokat az általuk érintett esetekre, a Bizottság korlátozza magát mérlegelési jogköre gyakorlásában, és nem térhet el e szabályoktól anélkül, hogy ne tenné ki magát annak, hogy egyes esetekben az általános jogelveknek – mint az egyenlő bánásmód és a bizalomvédelem elvének – megsértése címén felelősségre vonható (2017. február 16-i H&R ChemPharm kontra Bizottság ítélet, C-95/15 P, nem tették közzé, EU:C:2017:125, 57. pont).

36 Amint arra a felperesek rámutatnak, a Törvényszék nemrégiben jelezte, hogy ez az ítélkezési gyakorlat alkalmazandó az együttműködési közleményre, amellyel a Bizottság korlátozta magát mérlegelési jogköre gyakorlásában a panaszok elbírálása során olyan iránymutatások meghatározása révén, amelyek többek között annak tisztázására szolgálnak, hogy milyen feltételek mellett tekinthető a Bizottság, egyetlen nemzeti versenyhatóság vagy több nemzeti versenyhatóság megfelelőbb helyzetben lévőnek a panasz kivizsgálására (2022. február 9-i Sped-Pro kontra Bizottság ítélet, T-791/19, EU:T:2022:67, 40. pont).

37 A Bizottság azonban úgy véli, hogy az együttműködési közlemény abban különbözik az egyéb közleményektől, hogy kizárólag a versenyhatóságok közötti kapcsolatokra vonatkozik. Ráadásul a 2022. február 9-i Sped-Pro kontra Bizottság ítélet (T-791/19, EU:T:2022:67) a jelen ügyben nem releváns, mivel az az 1/2003 rendelet 7. cikke és a Bizottság által az [EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikk] alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) 7. cikke alapján a „panaszok kezelésére” vonatkozik, nem pedig az ügyek elosztására vagy a versenyszabályok megsértését megállapító határozatra. Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben az alapvető probléma az volt, hogy elkerüljék azt a helyzetet, hogy nem vizsgálnak meg egy panaszt, míg a felperesek a jelen ügyben azzal érvelnek, hogy a Bizottság az, nem pedig a szövetségi kartellhatóság, amelynek tartózkodnia kellett volna az EUMSZ 101. cikk alkalmazásától pusztán amiatt, hogy lejárt az eredeti ügyelosztási határidő. Ez ugyanis ellentétes az említett ítélet által követett céllal, azaz a versenyszabályok hatékony alkalmazásával. Ráadásul az együttműködési közlemény 20–25., 35. és 36. pontjában lényegében a panaszok kezelését tárgyalja, amiről a jelen ügyben szó sincs.

38 Márpedig e tekintetben meg kell állapítani, hogy nem releváns a Bizottság által hivatkozott különbségtétel azon eset között, amikor az ügyet egy panaszt követően indították, és azon eset között, amikor a Bizottság hivatalból jár el valamely ügyben, és még inkább, mint a jelen ügyben is, a szövetségi kartellhatóság erre irányuló kérése nyomán.

39 Kétségtelen ugyanis, hogy a 2022. február 9-i Sped-Pro kontra Bizottság ítélet (T-791/19, EU:T:2022:67) annak kockázatára vonatkozik, hogy megsértik a panaszos jogait egy panasz elutasítása esetén.

40 Az együttműködési közlemény azonban együttesen foglalkozik azokkal az esetekkel, amelyekben az ügyet egy panasz alapján indították, és azokkal az esetekkel, amelyekben a versenyhatóság hivatalból jár el.

41 Különösen az együttműködési közleménynek az ügyelosztás kérdéseire vonatkozó 18. és 19. pontja, amelyek tekintetében a felperesek a jogsértésre hivatkoznak, semmilyen különbséget nem tesz aszerint, hogy a szóban forgó ügy hivatalból vagy panasz alapján indult.

42 Meg kell tehát állapítani, hogy annak ellenére, hogy a hálózaton belüli információcsere a köz érdekében eljáró hatóságok közötti ügy, és egyáltalán nem módosítja a vállalkozásokat megillető jogokat vagy kötelezettségeket (az együttműködési közlemény 4. pontja), a Bizottság e közlemény elfogadásával nem kizárólag a panaszosok tekintetében, hanem azon vállalkozások tekintetében is korlátozta magát, amelyek tevékenysége vizsgálat tárgyát képezi.

43 A saját maga számára előírt szabályok Bizottság általi megsértése a fenti 35. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a felperesek által a jelen ügyben hivatkozott általános elvek – így a bizalomvédelem elvének – megsértéséhez vezethet, amely elvek a lenti második és harmadik rész tárgyát képezik.

2) A második részről, amely szerint az együttműködési közlemény 18. és 19. pontja jogos bizalmat keletkeztetett

44 A felperesek úgy vélik, hogy az ügyek elosztásának az együttműködési közlemény 18. és 19. pontjában foglalt szabályai jogos bizalmat keltettek a tekintetben, hogy az ügy bármely elosztására az eredeti két hónapos határidőn belül kerül sor.

45 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperesek érveit.

46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a bizalomvédelem elve megsértésének megállapításához az szükséges, hogy egy uniós intézmény valamely jogalanynak konkrét ígéreteket téve benne megalapozott várakozásokat keltsen. Ilyen ígéretnek minősül a közlés formájától függetlenül a pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó tájékoztatás (lásd: 2021. szeptember 16-i FVE Holýšov I és társai kontra Bizottság ítélet, C-850/19 P, nem tették közzé, EU:C:2021:740, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Márpedig az együttműködési közlemény nem nyújt semmilyen pontos ígéretet arra vonatkozóan, hogy az ügyelosztás időtartama nem haladhatja meg a két hónapot.

48 Először is, mivel az együttműködési közlemény 18. pontja szerint az ügyelosztást (lásd a fenti 23. pontot) „főszabály szerint” kell két hónapos határidőn belül elvégezni, e rendelkezésekből az következik, hogy e határidő nem kötelező. Ezenkívül ez a kérdés a jelen ügy körülményeire tekintettel semmiképpen nem releváns, mivel a felek között nem vitatott, hogy a szövetségi kartellhatóság és a Bizottság e rendelkezés szövege szerint nem „töreked[t]ek arra, hogy megállapodásra jussanak az esetleges ügyelosztásról” az „ügyek elosztásával kapcsolatos problémák” „megoldása” érdekében, hanem a Bizottság a szövetségi kartellhatóság kérésére indította meg az eljárást.

49 Másodszor meg kell jegyezni, hogy a felperesek az együttműködési közlemény 19. pontja második mondatának szigorú értelmezésére hivatkoznak, amely pontra a fenti 24. pont emlékeztet. A felperesek szerint az „ügy tényállásában” kifejezés csak azokra a tényekre vonatkozik, amelyek a

versenyszabályok megsértésének megállapítása szempontjából relevánsaknak bizonyulnak, nem pedig azokra az eseményekre, amelyek a későbbi közigazgatási eljárás során következtek be, és amelyek hatással lehetnek arra.

50 Ugyanakkor az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog valamely rendelkezésének értelmezéséhez nemcsak a szövegét, hanem a kontextusát, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd: 2021. január 27-i De Ruiter ítélet, C-361/19, EU:C:2021:71, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Így a felperesek által javasolt értelmezés nem fogadható el, mivel ellentétes az együttműködési közlemény 19. pontjának azon kontextus alapján történő értelmezésével, amelynek az részét képezi. Az említett közlemény 54. pontjában előírt különböző esetekből (lásd a fenti 25. pontot) ugyanis az következik, hogy különböző indokok igazolhatják, hogy a Bizottság az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdése alapján eljárást indítson. Mivel ezek az esetek túlmutatnak azokon a tényeken, amelyek a versenyszabályok megsértésének megállapítása szempontjából relevánsnak bizonyulnak, „az ügy tényállásában az eljárás során jelentős változás következett be” kifejezés fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az kiterjed az eljárás során felmerülő valamennyi releváns tényre.

52 El kell tehát utasítani a felperesek azon érvelését, miszerint az együttműködési közlemény 18. és 19. pontja jogos bizalmat keltett a tekintetben, hogy az ügy bármely elosztásának két hónapon belül kell megtörténnie.

[omissis]

2. A harmadik jogalapról, amely a szubszidiaritás elvének megsértésén alapul

73 A felperesek többek között arra az ítélkezési gyakorlatra hivatkoznak, amely szerint az 1/2003 rendelet a szubszidiaritás elvének megfelelően a nemzeti versenyhatóságok nagyobb mértékű részvételét hozta létre. A Bizottság így az 1/2003 rendelet által ráruházott diszkrecionális jogkör gyakorlása során köteles tiszteletben tartani a szubszidiaritás elvét. Ezért nem volt helyénvaló a Bizottság részéről, hogy mérlegelési jogkörét gyakorolta az ügykiosztás elfogadása érdekében abból a célból, hogy megkerüljék a német szabályokat.

74 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperesek érveit.

75 Az EUSZ 5. cikkének (3) bekezdésében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően az Unió azokon a területeken, amelyek nem tartoznak kizárólagos hatáskörébe, csak akkor és annyiban jár el, amikor és amennyiben a tervezett intézkedés céljait a tagállamok sem központi, sem regionális vagy helyi szinten nem tudják kielégítően megvalósítani, így azok a tervezett intézkedés terjedelme vagy hatása miatt az Unió szintjén jobban megvalósíthatók.

76 Az 1/2003 rendelet (34) preambulumbekezdése értelmében „[a] szubszidiaritásnak és az arányosságnak az [EUSZ 5. cikk (1) és (3) bekezdésében] foglalt elvei szerint [az említett] rendelet legfeljebb addig terjed, hogy elérje célkitűzését, azaz lehetővé tegye, hogy [az uniós] versenyszabályokat hatékonyan alkalmazzák”.

77 A Törvényszék már kimondta, hogy a szubszidiaritás elve nem kérdőjelezi meg az EUM-Szerződés által a Bizottságra ruházott hatásköröket, amelyek között megtalálható a versenyjogi szabályok alkalmazása (2007. március 8-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-339/04, EU:T:2007:80, 89. pont).

78 Amint arra a fenti 18. és 19. pont emlékeztetett, bár az 1/2003 rendelet véget vetett a korábbi központosított rendszernek, és a szubszidiaritás elvének megfelelően a nemzeti versenyhatóságok nagyobb mértékű részvételét hozta létre, a Bizottság megőrzi meghatározó szerepét a jogsértések felderítése és üldözése terén.

79 Ily módon, amint arra a fenti 20. pont emlékeztetett, az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Bizottság megtartja az eljárás megindítására vonatkozó lehetőséget akkor is, ha valamely nemzeti hatóság már eljár az ügyben, az említett hatósággal történő egyszerű konzultáció fenntartása mellett.

80 A jelen ügyben, amint az a megtámadott határozat (11) preambulumbekezdésében szerepel, mivel a Bizottság magának a szövetségi kartellhatóságnak a kérésére indította meg az eljárást, az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdésében előírt feltétel teljes mértékben teljesült. Az említett eljárásindítás tehát nem sértette az érintett tagállam előjogait, és a szubszidiaritás elvének megsértése szükségképpen kizárt.

81 A szubszidiaritás elvének megsértésére alapított harmadik jogalapot tehát el kell utasítani.

[omissis]

B. A Bizottság viszontkeresetéről

114 A Bizottság szerint a felperesek által a vitarendezés megkötését követően okozott adminisztratív többletteher szükségessé teszi a velük szemben kiszabott bírság összegének újraértékelését. A felperesek csak olyan jogalapokat hoznak fel, amelyekkel a Bizottságnak a szóban forgó közigazgatási eljárás lefolytatására vonatkozó hatáskörét vitatják, noha a vitarendezési beadványaikban kijelentették, hogy elfogadják, hogy a Bizottság bírságot szab ki velük szemben. A Bizottság úgy véli, hogy a bírságnak a vitarendezési közlemény 32. pontja alapján történő 10%-os csökkentése már nem indokolt, és ezért arra kéri a Törvényszéket, hogy korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva a felperesekkel szemben kiszabott bírság összegét 9 588 000 euróban állapítsa meg. Másodlagosan a Bizottság annak figyelembevételét javasolja, hogy a jelen ügyben a vitarendezési eljárás a szokásosnál jóval korlátozottabb mértékben járult hozzá az állami források megőrzéséhez, és azt állítja, hogy ez nem indokolja a bírság összegének teljes, 10%-os csökkentését.

115 A felperesek vitatják a Bizottság érveit. Konkrétan a véleményük szerint semmilyen jogalap nem teszi lehetővé a vitarendezés keretében megítélt csökkentés törlését.

116 Először tehát azt kell megvizsgálni, hogy a Törvényszék rendelkezik-e hatáskörrel a vitarendezés keretében nyújtott csökkentés törlésére, ami a bírság növelését jelentené, majd pedig értékelni kell a Bizottság kérelmének megalapozottságát.

1. A Törvényszék hatásköréről

117 Emlékeztetni kell arra, hogy a jogszerűség vizsgálatát kiegészíti a korlátlan felülvizsgálati jogkör, amelyet az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikke ruházott az uniós bíróságra. E jogkör felruházza az uniós bíróságot arra, hogy a szankció jogszerűségének egyszerű felülvizsgálatán túl a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírság összegét vagy a kényszerítő bírságot törölje, csökkentse vagy növelje (lásd: 2011. december 8-i Chalkor kontra Bizottság ítélet, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítélet, T-590/20, EU:T:2023:650, 185. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

118 Jóllehet a korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlását a felperesek a leggyakrabban a bírság összegének csökkentése érdekében kérelmezik, semmi sem tiltja azt, hogy a Bizottság is az uniós bíróság elé terjessze a bírság összegének kérdését, és kérelmezze az említett összeg növelését (2008. október 8-i Schunk és Schunk Kohlenstoff-Technik kontra Bizottság ítélet, T-69/04, EU:T:2008:415, 244. pont; 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítélet, T-590/20, EU:T:2023:650, 221. pont).

119 E korlátlan felülvizsgálati jogkör abban az esetben is érvényes, ha – mint a jelen ügyben is – a felperesek nem kérik másodlagosan a velük szemben kiszabott bírság összegének csökkentését. Az 1/2003 rendelet 31. cikke ugyanis, amely kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az uniós bíróság „törölheti, csökkentheti vagy növelheti” a bírságot a Bizottság bírságot megállapító határozatai ellen indított keresetek keretében, e hatáskört nem teszi ilyen kérelemtől függővé.

120 El kell tehát utasítani a felperesek által a Bizottság viszontkeresetével szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást.

2. A kérelem megalapozottságáról

a) Előzetes észrevételek

121 Elsősorban, ami a vitarendezési eljárást illeti, a Törvényszék már emlékeztetett annak lényeges jellemzőire a 2015. május 20-i Timab Industries és CFPR kontra Bizottság ítélet (T-456/10, EU:T:2015:296) 58–74. pontjában, legutóbb pedig a 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítélet (T-590/20, EU:T:2023:650) 208–216. pontjában.

122 Az említett ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a vitarendezési eljárás lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy gyorsabban és hatékonyabban kezelje a kartellügyeket. Ennek az eljárásnak tehát az a célja, hogy egyszerűsítse és felgyorsítsa a közigazgatási eljárásokat annak érdekében, hogy a Bizottság több ügyet is azonos erőforrásokkal kezelhessen (2015. május 20-i Timab Industries és CFPR kontra Bizottság ítélet, T-456/10, EU:T:2015:296, 60. pont; 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítélet, T-590/20, EU:T:2023:650, 209. pont).

123 A vitarendezési eljárás lényegében a következőképpen zajlik. Ezen eljárást az érintett vállalkozások egyetértésével a Bizottság indítja meg (a vitarendezési közlemény 5., 6. és 11. pontja). Amint az eljárás megindult, a Bizottság kétoldalú megbeszéléseken tájékoztatja a vizsgálat alá vont és a vitarendezési eljárásban részt vevő vállalkozásokat az alapvető elemekről, „például az állítólagos tényekről, e tények minősítéséről, az állítólagos kartell súlyosságáról és időtartamáról, a felelősség

megállapításáról, a bírságok várható mértékéről, valamint a lehetséges kifogások megállapításához felhasznált bizonyítékokról” (a vitarendezési közlemény 16. pontja). Ezáltal a feleknek módjuk nyílik arra, hogy kifejtsék álláspontjukat a Bizottság által velük szemben felhozott lehetséges kifogásokkal kapcsolatban, valamint tájékozott döntést tudnak hozni arról, hogy a vitarendezéses utat választják-e (a vitarendezési közlemény 16. pontja).

124 Az érintett vállalkozásoknak ezen információk közlését követően nyílik lehetőségük annak eldöntésére, hogy a vitarendezési eljárást választják-e, és vitarendezési beadványt nyújtanak be. E vitarendezési beadványnak tartalmaznia kell többek között azt, hogy a felek kifejezetten elismerik a jogsértésért való felelősségüket, annak megjelölését, hogy a felek a bírságok mely maximális összegének kiszabására számítanak a Bizottság részéről, amelyet a vitarendezési eljárás keretében elfogadnának, valamint annak megerősítését, hogy nem tervezik, hogy betekintést kérjenek az ügyiratba, illetve hogy szóbeli meghallgatás keretében újra meghallgassák őket, kivéve abban az esetben, ha a Bizottság kifogásközlése és határozata nem tükrözné a vitarendezési beadványukban foglaltakat (a vitarendezési közlemény 20. pontja).

125 A felelősség ezen elismerését és az érintett vállalkozások által tett megerősítéseket követően a Bizottság megküldi nekik a kifogásközlést és végleges határozatot hoz. Ez utóbbi lényegében azon a tényen alapul, hogy a felek egyértelműen elismerték felelősségüket, nem vitatták a kifogásközlést, és továbbra is elkötelezettek voltak a vitarendezés mellett (az együttműködési közlemény 23–28. pontja).

126 Végleges határozatában a Bizottság dönthet úgy, hogy a vitarendezésért megjutalmazza valamelyik felet, mégpedig a kiszabandó bírság összegének 10%-át kitevő összegig (a vitarendezési közlemény 32. pontja).

127 Másodsorban, ami a Bizottság viszontkeresetét illeti, noha – amint az a fenti 118. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik – a Bizottság kérheti a Törvényszéktől a bírság összegének növelését, emlékeztetni kell arra, hogy e célból a Bizottságnak olyan helyzetbe kell hoznia a Törvényszéket, hogy meg tudja állapítani, hogy az adott ügy körülményei indokolják-e az ilyen emelést (lásd ebben az értelemben: 2003. július 9-i Archer Daniels Midland és Archer Daniels Midland Ingredients kontra Bizottság ítélet, T-224/00, EU:T:2003:195, 362. pont; 2008. október 8-i Schunk és Schunk Kohlenstoff-Technik kontra Bizottság ítélet, T-69/04, EU:T:2008:415, 251. pont).

128 Így különösen a Bizottság feladata annak bizonyítása, hogy a bírság összegének növelése megfelelő, különösen olyan tényekre és körülményekre tekintettel, amelyek az eljárás során merültek fel, és amelyekről nem volt tudomása a bírság összegét megállapító határozat elfogadásakor (lásd ebben az értelemben: 2011. október 5-i Transcatab kontra Bizottság ítélet, T-39/06, EU:T:2011:562, 402. pont; 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítélet, T-590/20, EU:T:2023:650, 222. pont). Ugyanis jelentőséggel bír, hogy a felperes magatartása miatt a Bizottság – minden várakozásával ellentétben, amelyet a közigazgatási eljárás során észszerűen e fél együttműködésére alapíthatott – olyan védelmet volt kénytelen kidolgozni és előadni a Törvényszék előtt, amely azon elemek megkérdőjelezését érintette, amelyekkel kapcsolatban jogosan hihette, hogy azokat e fél nem fogja vitatni (lásd ebben az értelemben: 2006. december 14-i Raiffeisen Zentralbank Österreich és társai kontra Bizottság ítélet, T-259/02–T-264/02 és T-271/02, EU:T:2006:396, 573. pont).

b) A Bizottság kérelmének vizsgálata

129 A jelen ügyben a Bizottság előadja, hogy a bírság növelése megfelelő, egyrészt azért, mert a felperesek nem vonhatják kétségbe a Bizottság hatáskörét a Törvényszék előtt amiatt, hogy a jelen ügyben lefolytatták a közigazgatási eljárást, miközben ez utóbbiak a vitarendezés iránti kérelmükben elismerték ezt a hatáskört, másrészt pedig azért, mert a jelen ügy adminisztratív többletteherrel jár.

130 Elsősorban meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság jogilag megkövetelt módon bizonyította-e, hogy a közigazgatási eljárás során a felperesek a szövetségi kartellhatóság hatásköre helyett elismerték az ő hatáskörét.

131 Először is, noha a Bizottság már az ellenkérelemben azt állította, hogy a felperesek lényegében elismerték ezt a hatáskört a közigazgatási eljárás során, nem terjesztett elő, illetve nem ajánlott fel olyan bizonyítékot, amely alátámaszthatná az említett hatáskörnek a vitarendezési eljárás során való állítólagos elismerését, akár az említett beadványban, akár a viszonválaszban, miközben az említett hatáskör vitatása képezi magának a keresetüknek a tárgyát.

132 A Bizottság csak a tárgyaláson jelezte, hogy kész arra, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 92. cikkének (3) bekezdése és 103. cikke alapján elrendelt bizonyításfelvétel keretében benyújtsa a Törvényszéknek a felperesek által megfogalmazott vitarendezési kérelmet, amelynek tartalma nagyon „érzékeny” és „bizalmas”. A Bizottság szerint az említett kérelem tartalmazza az e hatáskör elismerésére vonatkozó információkat.

133 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a]z eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, a felperes és az alperes kivételesen további bizonyítékokat terjeszthet elő vagy ajánlhat fel, feltéve, hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt”.

134 Ugyanígy az eljárási szabályzat 88. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy ha a bizonyításfelvétel iránti kérelmet az első beadványváltást követően terjesztik elő, a kérelmet előterjesztő félnek ki kell fejtenie azokat az okokat, amelyeknél fogva a kérelmet nem tudta korábban előterjeszteni.

135 Ezenkívül az eljárási szabályzat 92. cikkének (3) bekezdése értelmében az e rendelkezés alapján bizonyításfelvételt kérő félnek meg kell indokolnia, hogy miért szükséges e bizonyításfelvétel végzés formájában történő elrendelése.

136 Ugyanakkor, függetlenül attól a kérdéstől, hogy a Bizottság eljárását az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján felajánlott bizonyítéknak vagy ugyanezen szabályzat 92. cikkének (3) bekezdése szerinti bizonyításfelvétel iránti kérelemnek kell-e tekinteni, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem adott érvényes indokolást az eljárása késedelmére.

137 A Bizottság ugyanis a tárgyaláson a fenti 128. pontban hivatkozott 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítélet (T-590/20, EU:T:2023:650) 222. pontjára való hivatkozásra, és annak megállapítására szorítkozott, hogy a jelen ügyben a megtámadott határozat elfogadásakor nem tudott arról, hogy a felperesek vitatják a hatáskörét.

138 Márpedig egyrészt a Bizottság magyarázata nem kérdőjelezheti meg azt a tényt, hogy a felperesek keresete alapján már az ellenkérelemben lehetősége volt arra, hogy bármilyen bizonyítékot, bizonyítékfelajánlást vagy bizonyításfelvétel iránti kérelmet terjesszen elő azon érvének alátámasztására, amely lényegében a vitarendezési eljárással kapcsolatos hatáskörének a felperesek általi hallgatólagos elismerésére vonatkozott.

139 Másrészt, még azt feltételezve is, hogy a Bizottság a 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítéletre (T-590/20, EU:T:2023:650) kívánt hivatkozni azzal az indokkal, hogy azt a 2022. december 7-i ellenkérelemnél és a 2023. április 5-i viszonválasznál későbbi időpontban hirdették ki, azt is meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 128. pontból kitűnik – ez az ítélet nem tartalmaz azon elemek tekintetében, amelyeknek igazolniuk kell a bírság növelése iránti viszontkeresetet, olyan új jogi értékeléseket, amelyek igazolhatnák a Bizottság eljárásának késedelmét. A Törvényszék ítélkezési gyakorlatából ugyanis már az következik, hogy a Bizottságnak a kérelmét olyan elemekre tekintettel kell indokolnia, amelyekről nem volt tudomása a bírság csökkentésének engedélyezésekor (lásd ebben az értelemben: 2011. október 5-i Transcatab kontra Bizottság ítélet, T-39/06, EU:T:2011:562, 402. pont).

140 Egyébiránt, mivel a Bizottság az eljárási szabályzat 92. cikkének (3) bekezdésére hivatkozott, meg kell állapítani, hogy azt sem fejtette ki, hogy a jelen ügyben miért lett volna szükség bizonyításfelvételre, mivel általánosságban hivatkozott a bizalmasság és érzékenység állítólagos indokaira, jóllehet az általa benyújtásra felajánlott dokumentumok maguktól a felperesektől származtak.

141 Ennélfogva a Bizottságnak a 2024. március 20-i tárgyaláson aziránt előadott kérelmét, hogy a Törvényszék előtt bizonyos bizonyítékokat terjesszen elő, mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

142 Másodszor, a Bizottság szerint a hatáskörének elismerése abból ered, hogy a felperesek a vitarendezési beadványukban kijelentették, hogy elfogadják azt, hogy a Bizottság bizonyos felső határt elérő bírságot szab ki velük szemben.

143 Így a megtámadott határozat (16) preambulumbekezdésének a) pontja szerint a felperesek világosan és egyértelműen elismerték felelősségüket, a főbb tényeket, ezek jogi minősítését, ideértve a szerepüket és a jogsértésben való részvételük időtartamát. Az említett határozat (16) preambulumbekezdésének b) pontja szerint a felperesek megjelölték, hogy a bírság mely maximális összegének kiszabására számítanak, amelyet a vitarendezési eljárás keretében elfogadnának.

144 Márpedig ezen elemek elismeréséből nem vonható le az a következtetés, hogy a felperesek a Bizottság hatáskörét is elismerték, amelyet a vitarendezési közlemény nem írt elő, ellentétben az említett elemeknek az említett közlemény 20. pontjában kifejezetten előírt elismerésével (lásd a fenti 124. pontot).

145 Meg kell tehát állapítani, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a felperesek elismerték volna a szóban forgó közigazgatási eljárás lefolytatására vonatkozó hatáskörét.

146 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények között a Bíróság már kimondta, hogy ha az eljárást megindító határozatot követő közigazgatási eljárás végén a Bizottság a felpereshez hasonló vállalkozás érdekeit érintő határozatot hoz, e határozat az EUMSZ 263. cikk értelmében kereset tárgyát képezheti, amelynek keretében az említett vállalkozás bármilyen alkalmas jogalapra hivatkozhat. Közelebbről, az említett rendelkezésből

kitűnik, hogy a jogi aktus kibocsátója hatáskörének kérdése az ilyen kereset keretében az uniós bíróság által gyakorolt felülvizsgálat körébe tartozik. Ennélfogva az uniós bíróság feladata annak értékelése, hogy az e tekintetben elkövetett jogsértéseket az említett közigazgatási eljárás során követték-e el, és hogy azok érinthetik-e a Bizottság által ezen eljárás végén hozott határozat jogszerűségét (2020. január 29-i Silgan Closures és Silgan Holdings kontra Bizottság végzés, C-418/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:43, 63. és 64. pont).

147 A fentiekből következik, hogy a Bizottság állításával ellentétben a bírság növelését a jelen ügy körülményei között nem igazolhatja az, hogy a felperesek első alkalommal a Törvényszék előtt vitatták azt a tényt (vagyis a jelen ügyben a Bizottság hatáskörét a szövetségi kartellhatóság hatásköre helyett), amelyet a Bizottság előtti vitarendezési eljárás során elismertek. A jelen ügyben ugyanis a Bizottság nem tudta bizonyítani, hogy a felperesek a vitarendezési eljárás során a szövetségi kartellhatóság hatásköre helyett elismerték az ő hatáskörét, sem pedig azt, hogy észszerűen feltételezhette, hogy a felperesek nem vitatják az említett hatáskört, különösen a fenti 146. pontban említett és a jogsértéssel érintett másik csoport által indított jogviták kimenetele nyomán.

148 Másodszor meg kell vizsgálni a Bizottság azon másodlagos érvelését, amely szerint a jelen kereset benyújtása veszélyeztette a vitarendezési eljárásból általa nyert eljárási előnyöket.

149 E tekintetben a megtámadott határozat (16) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a felperesek elismerték felelősségüket, és megjelölték, mely maximális bírságösszeg kiszabására számítanak (lásd a fenti 143. pontot), és megerősítették, hogy megfelelően tájékoztatták őket a Bizottság által velük szemben felhozni kívánt kifogásokról, valamint hogy megfelelő lehetőséget kaptak, hogy a Bizottsággal közöljék álláspontjukat (a (16) preambulumbekezdés c) pontja). Azt is jelezték, hogy nem tervezik, hogy betekintést kérjenek az ügyiratba, illetve hogy szóbeli meghallgatás keretében újra meghallgassák őket (a (16) preambulumbekezdés d) pontja), továbbá belegyeztek, hogy a kifogásközlést és a végleges határozatot angol nyelven kapják kézhez (a (16) preambulumbekezdés e) pontja).

150 Így állításával ellentétben a Bizottság olyan eljárási előnyökhöz jutott, amelyek a jelen kereset benyújtásától függetlenül továbbra is fennállnak (lásd ebben az értelemben: 2023. október 18-i Clariant és Clariant International kontra Bizottság ítélet, T-590/20, EU:T:2023:650, 237. pont). A Bizottság forrásainak a megtámadott határozat Törvényszék előtti védelme érdekében történő mozgósítása minden egyes bírósági eljárás velejárója, és nem kérdőjelezi meg az említett eljárási előnyöket, mivel a jelen ügyben a felperesek nem kívánják megváltoztatni a fenti 149. pontban említett azon elemeket, amelyeket a vitarendezési eljárás keretében elismertek, hanem kizárólag a Bizottságnak a szövetségi kartellhatóság hatásköre helyett fennálló hatáskörét vitatják.

151 A fentiekből következik, hogy a jelen ügy sajátos körülményei között a bírságnak a Bizottság által kért növelése nem igazolható sem az eljárási előnyök állítólagos elvesztésével, sem pedig a jelen kereset benyújtásával okozott állítólagos adminisztratív többletteherrel.

152 A Bizottság viszontkeresetét tehát el kell utasítani, ideértve a másodlagosan előterjesztett viszontkeresetet is.

[omissis]

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az Európai Bizottság viszontkeresetét elutasítja.

3) A Crown Holdings, Inc. és a Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH viseli saját költségeit és a Bizottság részéről felmerült költségek 90%-át.

4) A Bizottság viseli saját költségeinek 10%-át.

5) A Németországi Szövetségi Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Marcoulli Schwarcz Tomljenović

Norkus Valasidis

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. október 2-i nyilvános ülésen.

Aláírások